

„Res, imam ga! Tak je, kakor sem si od nekdanj želela ženina: soliden, že malo postaren, malo plešast, malo hladen, ampak premožen. Kako je z njegovim srcem, me ne skrbi veliko, le toliko vem, da je hudoben in da me ljubi s tisto ljubosumno zlobnostjo, kakor ljubijo vsi postarni in solidni ljudje... Da nas zdajle zaloti, bi vas presladko pozdravil; ali v njegovem smehljaju bi bilo zlobe za devet klofut... On igra lepo vlogo mojega rešitelja, zaščitnika in jeroba — igra mi jo zmerom s tako nago razločnostjo, da se včasih začudim toliki podlosti. Solze preliva, zato ker šepam; že „uboga pokvečica“ mi je rekel; tudi preliva solze, zato ker sem siromašna, ker sem sirota in tako dalje; pa ve natanko, da sem ponosna, in vidi celo mojo pest, ki je že tako zelo pripravljena, da mu plane v obraz... In vendar bo kmalu poroka...“

„Ne, ne, ne!“

Vzkliknil sem, ne vem več kaj in čemu. Ona se je mirno nasmehnila in je molčala.

Stala sva ob plotu, pod kostanjem, ko sva se poslavljal. S črne veje je kanila kaplja na njen obraz in je zdrknila ob licu kakor solza.

„Nocoj sva govorila, kakor govore prijatelji; zato se tudi spodobi prijateljsko slovo!“

Dala mi je roko in mi je gledala v oči mirno, smehljaje. Kri mi je bušila v obraz, iz obraza v srce. Vse se je takrat zazibalo pred menoj — objel sem jo z obema rokama in sem jo poljubil na ustnice...

Ne spominjam se več, kako sem se poslovil in kako sem šel... Ko sem se vzdramil iz oмотice, sem bil v krčmi; nasproti mi je sedel siv starec, slabo oblečen, pijan in blebetav; točil je sebi in meni ter pripovedoval dolgo, čisto nerazumljivo zgodbo. Ko sem vstal in plačal ter šel brez slovesa, je kričal nečedne psovke za menoj.

(Konec prihodnjič.)

Pesem.

Kaj mar mi je pesem ciganke,
ki toži svojo bol in jad,
kaj mar mi je tuje trpljenje,
ovelo cvetje strtih nad!

In vendar slušam glase tožne,
da moj to spev je, se mi zdi,
o pestrem cvetju, davni sreči,
mladosti lepi mojih dni...

Mara Tavčar.